لا إله إلا الله

خراسان نه تر

شام

ابو طلحه الخراساني

جمادي الثاني ١٤٣٧هـ

بِسْمِ ٱللَّهِ ٱلرَّحْمَٰنِ ٱلرَّحِيمِ

الحمد لله القوي المتين، والصلاة والسلام على من بُعث بالسيف رحمة للعالمين، أما بعد؛

قَالَ تَعَالَىٰ: أَعُوذُ بِٱللَّهِ مِنَ ٱلشَّيۡطَٰنِ ٱلرَّجِيمِ ﴿ ٱلَّذِينَ ءَامَنُواْ وَهَاجَرُواْ وَجَٰهَدُواْ فِي سَبِيلِ ٱللَّهِ بِأَمۡوَٰلِهِمۡ وَأَنفُسِهِمۡ أَعۡظَمُ دَرَجَةً عِندَ ٱللَّهِۚ وَأُوْلَٰٓئِكَ هُمُ ٱلۡفَآئِزُونَ ﴿٢٠﴾ يُبَشِّرُهُمۡ رَبُّهُم بِرَحۡمَةٖ مِّنۡهُ وَرِضۡوَٰنٖ وَجَنَّٰتٖ لَّهُمۡ فِيهَا نَعِيمٞ مُّقِيمٌ ﴿٢١﴾ خَٰلِدِينَ فِيهَآ أَبَدًاۚ إِنَّ ٱللَّهَ عِندَهُۥٓ أَجۡرٌ عَظِيمٞ ﴿٢٢﴾ ﴾ التوبة: ٢٠ ــ ٢٢

ترجمه: هغو كسانو چه ايمان راوړی، او هجرت يې كړی، او جهاد كوي په لاره د الله عزوجل كې په مالونو او نفسونو ددوي سره، لوړې درجې والا دي دوي د الله په وړاندې، او همدوي دي كامياب ﴿٢٠﴾ زيری وركوي رب ورته په خپله مهربانۍ او خپله رضا او جنتونه دي چه په هغې كې نعمتونه دي هميشه ﴿٢١﴾ هميشه به وي په دې جنت كې هميشه، د الله سره ددوي لوی اجر دی ﴿٢٢﴾

په لاندې ايت كې الله عزوجل شيهدانو ته زيری وركړی (دا زيری د ابو طلحه لپاره هم دی ان شاءالله) او په منافقينو باندې رد دی چه وايي دغه ځوانان هسې مره كيږي او كه هلته نه وه تللي نو اوس به

ژوندي ول او مزې به يې کولې، لاحول و لا قوة إلا باالله، بلکه الله عزوجل زیری ورکوي چه دوي ژوندي دي او هغه اصلي د مزو ژوند ته ورغلي دي.

﴿ وَلَا تَحۡسَبَنَّ ٱلَّذِينَ قُتِلُواْ فِي سَبِيلِ ٱللَّهِ أَمۡوَٰتَۢاۚ بَلۡ أَحۡيَآءٌ عِندَ رَبِّهِمۡ يُرۡزَقُونَ ١٦٩ فَرِحِينَ بِمَآ ءَاتَىٰهُمُ ٱللَّهُ مِن فَضۡلِهِۦ وَيَسۡتَبۡشِرُونَ بِٱلَّذِينَ لَمۡ يَلۡحَقُواْ بِهِم مِّنۡ خَلۡفِهِمۡ أَلَّا خَوۡفٌ عَلَيۡهِمۡ وَلَا هُمۡ يَحۡزَنُونَ ١٧٠ يَسۡتَبۡشِرُونَ بِنِعۡمَةٖ مِّنَ ٱللَّهِ وَفَضۡلٖ وَأَنَّ ٱللَّهَ لَا يُضِيعُ أَجۡرَ ٱلۡمُؤۡمِنِينَ ١٧١ ﴾ آل عمران

ترجمة: مخاطبه! ګمان مه کوه په هغه چا باندې چه ووژل شول په لاره د

الله عزوجل کې مړ (يعنې د مړي ګمان پرې مه کوه)، بلکه دوي ژوندي دي په نزد د رب ددوي او رزق هم ورکوي (ليکن انسانان پرې نه پوهيږي) ١٦٩ خوشحاله دي دوي په هغو نعمتونو چه الله عزوجل ورکړي دي دخپلې مهربانۍ نه، او خوشحاله دي د هغو کسانو لپاره چه دوي سره نه دي وصل شوي د وروسته نه (يعنې شهيدانو ته به دا زيری هم ورکول کيږی چه فلانی، فلانی به شهادت

مومي او راځي به، نو مومنانو ته ددې خبرې هم خوشحالي ده)﴿١٧٠﴾ او بيا خوشحاله دي د الله عزوجل په نعمت او مهربانۍ، اويقينا الله عزوجل نه ضايع کوي اجر د مومنانو ﴿١٧١﴾.

د خراسان او نړۍ مجاهدو ورونو! د الله عزوجل کتاب د لوستلو او د رسول الله صلى الله عليه وسلم د خوږ او معطر سيرت، او د هغه د صحابه و د سيرت د لوستلو څخه وروسته، يو مسلمان پدې خبره پوه شي چه د هر مومن ژوند بايد جهادي او انقلابي وي، ددې نه بغير ژوند تيرول خاص ډول په اوسني حالاتو کې د نفاق څخه خالي نه دی، ټوله نړۍ د کفر په زانګو کې پرته ده، د کمونيزم، بت پرستۍ او ډيموکراسۍ (د خيټې جوړ شوي قوانين) په ګندګۍ کې راګيره ده، هر فرد چه په دې دايره کې راغټيږي، د ژوند ټول مسايل په خوښۍ سره پرمخ بيايي، او ددې نظامونو او قوانينو سره مخالفت نه لري، **نو پدې پوه شه چه:** د لااله الا الله د نواقضو په خطر کې واقع دي يعنې ايمان کې بې نقص دی، او د شرک او طاغوت په زانګو کې ټال وهي، والله العظيم چه د ارتداد او شرک نه به خالي نه وي، که دغه شخص د ځان لپاره څومره دلايل ولې ونه لټوي لکه: دعوت کوم، ډيموکراسي

نه د یوسیستم په ډول ګټه اخلم، توان مې نه رسیږي، کورنۍ ته مې زیان رسیږي، زما په ځای به کوم خاین راشي، صلح افضل دی....
وغیره د ا ټول درواغ دي، الله عزوجل ددوي په مریضو زړونو باندې ښه پوهیږي، چه پداسې حال کې چه د خلافت بیرغ د توحید د خوند سره رپیږي او دوي د ځان لپاره کندې کوري، تاوان بې یواځې د ځان لپاره دی، د الله عزوجل قوت او لښکر په دوي باندې نه کمیږي او نه زیاتیږي، خو امتحان پر مونږ دی.
الله عزوجل دې مونږ او تاسو او زمونږ اولادونه د خپل دین د لوړوالي لپاره استعمال کړي. امین یا ربي
وروڼو د اسلامي خلافت د جهاد په دغه دور کې الحمدلله د خراسان ولایت او مجاهدینو پوره ونډه ده، دا د الله عزوجل احسان دی چه د موحدو مجاهدینو وینې نه ضایع کوي، او په بدل کې یې مومنانو ته په خپله خاوره خراسان کې د خلافت د برخې نه ولایت ورکړ، الحمدلله رب العالمین د الله عزوجل شکر اداکول دي چه پر مونږ یې دومره غټ احسان وکړ. د خلافت د اعلان سره سم الله عزوجل د بعضو موحدو مجاهدینو وروڼو په ذهنونو کې د شام د تللو احادیثونه

ورواچول چه دغو ورونو به وخت ناوخت یو بل ته زمزمه کول، خیال او خوب یې ګاڼه خو په احادیثو او د رسول الله صلی الله علیه وسلم په سیرت او ژوند یې پوره باور هم درلود.
نو راځئ چه دیو ځوان خراساني **مجاهد** د شام ته د تللو د سفر او بیا په شام او عراق کې د یو کلن جهاد او په اخره کې د هغه د شهاد ت رښتینې کیسه په خوږو الفاظو بیان کړم، د کتاب په اخر کې زما لاندیني سوال ته ځواب هم ورکړئ.
دغه ځوان ابو طلحه الخراساني نومیده، الله عزوجل په کال ۱۳۷٤ ه ق د کابل په ښار کې دنیا ته راولیږه، الله عزوجل ورته ډیر ښه صحت او جمال ورکړی وه، د دولسم ټولګي نه په لومړۍ درجه بریالی شوی او بیا د کانکور په ازموینه کې د کابل طب پوهنځۍ ته بریالی شو دا داسې وخت وو چه الله عزوجل د توحید عقیده ورته هم په نصیب کړې وه، د کابل د طب دریم کال (شپږم سمستر) ته چه ورسید نو د خلافت اعلان سره، سره د شام خبرې یې غوږ ته زمزمه کیدې او حیران پاتې شو چه د الله عزوجل د عظیم ذات او جمال لیدنه به څنګه کوم، نو د جهاد قوي عزم یې د الله عزوجل په احسان سره زړه ته ولوید، دخپلو

خوړو او همرازو ملګرو سره یې خبرې شریکلولې او ددغو خبرو نه به یې خوند اخیسته، د لږ وخت په تیریدو سره الله عزوجل د یو ورور لخوا ورته د لارې او د بل ورور لخوا ورته د پیسو پروګرام برابر کړ، پاسپورټ او خپل لباس یې برابرکړ، باالاخره د پنجشنبې په ورځ د مارچ په پنځمه ۲۰۱٤ میلادي کال د کور څخه هوايي ډګر ته ولاړ او د ایران تهران ښار ته ښکته شو، د ښار څخه د قاچاق برانو پواسطه د ترکیې او ایران سرحد ماکو نامي غره، غرنۍ نقطې ته د موټرو پواسطه ورسید، چه نور ملګري هم ورسره دي، یوه شپه په لاره او بله شپه د غره په بیخ کې نیمه شوه، چه د شپې په ۱۲:۰۰ بجو کې د غره په طرف منډه شروع شوه، ټول خلک، ابوطلحه او ملګري یې هم ظاهرا داسې وایي چه مونږ اروپا ته ځو، پدغه سفرکې د مختلفو هیوادونو ځوانان، مشران او زنانه او ماشومان شامل دي، چې د ښه ژوند تیرولو لپاره دغه ذلیل سفر او کفري قوانینو ته په اروپا کې لبیک وایي، په هر حال یوه تیزه منډه په اوله کې دغو حیواني قاچاقبرانو مسافرینو ته ورکړه، او بیا یې بیرته راښکته کړل پدې دلیل چه د ایران مشرک پولیس دوره وهي، خو دلته یې هغه خلک هم معلوم کړل چه پیاده

سفر او په غره ختل نشي کولی، د ابو طلحه سره هم د نورو ورونو په ګډون دوه داسې ملګري ول چه په دغه منډه کې ناکام شول او سخت په تکليف شول، چه قاچاقبرو ورته وويل چه تاسو دوه به نه ځئ، خو ابو طلحه (چه په خپل ګروپ کې کشر هلک وو) او نورو ورونو ورته وويل چه مونږ هم نه ځو، هماغه وه چې قاچاقبر له خپلې خبرې بيرته واوښت.

سفر شروع شو يخني وه، ويره وه، درانه درانه بيګونه ول، د الله عزوجل د مخ لپاره ابوطلحه او ملګري د الله عزوجل نه سوال کوي چه **ياالله!** ته

مونږ د ذلت نه وژغورې د بيرته تګ نه مو وساتې او د خلافت دغې پاکې خاورې ته مو په خير او عافيت سره ورولې.

سفر ډير عجيب دی، هغه دوه ملګري بې بايد د يو کس لخوا نه په غره کې ټيله شي، نو ابوطلحه تقبله الله خپل يو ملګری چه يوه د لاس نه رانيولی او دی بې د شانه ټيله کوي، ددې باوجود چه ده سره يو بيګ هم په شا بار دی خو د ايمان ټوټه او د الله عزوجل لپاره محبت کوونکي خپلو کې داسې وي لکه څنګه چه الله عزوجل فرمايي:

أَعُوذُ بِٱللَّهِ مِنَ ٱلشَّيۡطَٰنِ ٱلرَّجِيمِ ﴿مُّحَمَّدٞ رَّسُولُ ٱللَّهِۚ وَٱلَّذِينَ مَعَهُۥٓ أَشِدَّآءُ عَلَى ٱلۡكُفَّارِ رُحَمَآءُ بَيۡنَهُمۡ ﴿٢٩﴾﴾ الفتح: ٢٩

ترجمه: محمدرسول الله صلی الله علیه وسلم او هغه څوک چه هغه سره دي (مومنان) د کفارو په وړاندې سخت دي او په خپلو کې مهرباني کوونکي دي.

نو دغه ایت د ابوطلحه الخراساني لپاره کفایت کوي چه ان شاءالله هغه به اوس د رسول الله صلی الله علیه وسلم سره وي، تر ډیره حده یې کله یو ملګری او کله بل ملګری تیله کاوه، خو باالاخره د ۸ ساعتونو نه وروسته چه کله سفر عادي شو او ورځ پخه شوه نو ابو طلحه به نوبت په نوبت د ملګرو بیګونه په شا کول، والله العظیم چه دا ټول یې اجر ګاټه (ان شاءالله)، په هرصورت د ملګرو سره یې خوږې خبرې کولې، او د اذکارو یادونه به یې ملګرو ته کاوه، تقریبا د ۱۲ ساعتونو څخه وروسته ابوطلحه او ملګري یې د ترکیې خاورې ته داخل شول، او یو کردي ترکي قاچاقبر په یو موټر کې یو خیرن کور ته بوتلل، هلته یې د نورو مسافرینو سره واچول، مسافرینو کې زیاتره افغانان دي چه خیرن مخونه یې نیولي وول او اروپایې هیوادونو ته

روان ول، دلته ابو طلحه او ملګرو يې شپه په يو تکليف سره سبا کړه، او سبا ته الله عزوجل ورته پروګرام برابر کړ او په موټر کې يې د استانبول ښار په لور حرکت وکړ، په دغه لوی موټر کې د ابوطلحه او ملګرو لپاره ځای خاص نه وه، نو ابو طلحه به دا خوښ ګاڼه چه په مشکل ځای کې خپله کښيني، الله اکبر، څه د ايمان نښې وې، څه د ايمان خوږې خبرې وې، او څه د الله عزوجل د عظيم مخ لپاره محبت وو، هغه حديث راياد شو چه دقيامت په ورځ به يواځې اووه ډلې د الله عزوجل د عظيم عرش د سيوري لاندي راټوليږي چه يو د هغو نه دغه ډله ده بإذن الله، چه خالص د الله عزوجل د رضا لپاره په خپلو کې محبت کوي.

په هر صورت په دغه اوږد سفر(تقريبا ۲۰-۲٤ ساعته) کې الله عزوجل د ابوطلحه نه د ملګرو په حق کې يو بل خدمت هم واخيست چه هغه د ابوطلحه علم چه په ترکي ژبه باندې پوهيده او په لاره کې به يې ترجماني او د ورونو لپاره سودا کوله، بالاخره د استانبول ښار ته راورسيدل او د غټو موټرو په تم ځای کې ښکته شول، چه د لږ څنډ نه وروسته يو ملګری راغی او دوي يې د ځان سره بوتلل، يو کور ته

يې وروستل او هلته يې دمه وکړه د يوې شپې تيرولو نه وروسته ددغه ملګري نه په پټه وتښتيدل، دا ځکه چه دا ملګرى ان شاءالله چه نيک انسان وه خو د جهاد موضوع ورسره شريکه نه وه، نو هماغه وه چه يو نوى سفر يې پيل کړ او د انقرې د ښار په لور روان شول چيرته چې ددوي ٤ ملګري په تهران کې جدا شوي ول، ترڅو هغوي سره يوځاى شي، د اوږد او خوشحالۍ سفر وه د اځکه چه دوي د ايران پليتې خاورې او سختو غرونو او حدودو نه، الله عزوجل په خير او عافيت سره اړولي ول، د الله عزوجل د شکر ادا کولو سره، سره د خوشحالۍ او ژړا احساس کوي ځکه چه د خپلو ميندو او کورنيو نه هم ددغې نيمګړې دنيا تراخره پورې په ژوندون سره جدا شول. انقرې ښار ته راورسيدل او دغو نورو ملګرو يې ډير ښه راغلاست وکړ، او داسې محبت يې سره کاوه لکه چه د کال نه وروسته ديوې مور خواره بچې يوځاى شوي وي، والله داسې حالت وه چه اظهار يې نشي کيدلى، په اصل کې دغه ملګري فقط د ٣-٤ ورځو لپاره جدا شوي ول. د الله لپاره محبت کوونکي (والله دلته ماته ژړا راغله) سره يوځاى د الله لپاره محبت کوي، د لارې کيسې يوبل ته بيانوي، او

کوربه قابلي پلو هم ښځوي، وروںو اخلاص کړی وه، او هر څه یې راوړي ول، ځکه چه هر یوه د خپل وس مطابق د مال او ځان په قربانۍ سره په دغه هجرت کې برخه اخیستې وه، ماته د ابوصهیب الرومي رضی الله عنه د هجرت کیسه رایاده شوه، دغه صحابي په اصل کې عرب وه خو رومیانو په ماشومتوب کې د شام علاقې نه تښتولی وه، او بیا دغه وروسته عبدالله ابن جوحان اخلي او مکې ته یې راولي او ایمان راوړي او په مکه کې مالداره شوی وي، نو کله چه مدینې ته هجرت کوي نو د ځانه سره غشی (دهغه وخت اسلحه) هم را اخلي او په پټه د مکې نه تیښته کوي، چه مشرکین پرې خبریږي او دغه صحابي پسې ورځې او په لاره کې یې محاصره کوي، دغه صحابي په نښه ویشتلو کې مشهور وي نو د یو غونډۍ د پاسه ودریږي او دغو مشرکینو ته داسې وایي: والله زه به تاسو ته ځان ژوندی په لاس درنکړم او ماسره غشي دي او په هر یو غشي به یو، یوتن ولم او بیا دهغه نه وروسته به په توره درسره وجنګیږم ترڅو تاسو ډیر د ځان نه مخکې ووژنم، نو مشرکین هم وډار شي او دغه صحابي ته وایي چه ته خو یو غریب مسافر وې، مونږ پناه درکړه او بیا تا دلته ډیر مال وګاټه

او زمونږ ددين نه هم واوښتي او اوس د مال سره مديني ته هم تښتي، نو ابو صهيب الرومي ورته وويل چه اې ظالمانو ستاسو مال پکار دی او که زه، نو هغو ورته وويل چه تاڅه کوو، مال مو پکار دی، نو ابوصهيب الرومي رضى الله تعالى عنه ورته دمال ښتيني پته ورکړه او مشرکين وګرزيدل او هغه ټول مال يې هلته وموند، او دغه صحابي د الله عزوجل په فضل مديني ته په سلامتيا سره هجرت وکړ، نو الله عظيم ذات (چه هيڅا ته ضرورت نه لري، خو خپلو مومنو بندګانو سره داسې محبت کوي)دغه لاندې ايت ددغه صحابي په هکله نازل کړ، کله چه دغه صحابي مديني ته راورسيد نو رسول الله صلى الله عليه وسلم ورته زيرى ورکړ چې تا ډيره ښه بيعه وکړه، چه اوس مونږ ټولو مهاجرينو دپاره عام دی: أَعُوذُ بِٱللَّهِ مِنَ ٱلشَّيۡطَٰنِ ٱلرَّجِيمِ ﴿ وَمِنَ ٱلنَّاسِ مَن يَشۡرِي نَفۡسَهُ ٱبۡتِغَآءَ مَرۡضَاتِ ٱللَّهِۚ وَٱللَّهُ رَءُوفُۢ بِٱلۡعِبَادِ ٢٠٧ ﴾ البقرة: ٢٠٧

ترجمة: او بعضې د کسانو نه چه خرڅوي خپل نفس په طلب د رضا د الله عزوجل پسې، او الله عزوجل ډير مهربانه دی پداسې بندګانو باندې.

او دغه لاندې ایت هم ددغسې مجاهدینو د رښتیني تجارت په هکله نازل شوی، چه د الله عزوجل سره د خپل ځان په هلکه بیعه کوي.

أَعُوذُ بِاللَّهِ مِنَ الشَّيْطَانِ الرَّجِيمِ ﴿إِنَّ اللَّهَ اشْتَرَىٰ مِنَ الْمُؤْمِنِينَ أَنفُسَهُمْ وَأَمْوَالَهُم بِأَنَّ لَهُمُ الْجَنَّةَ ۚ يُقَاتِلُونَ فِي سَبِيلِ اللَّهِ فَيَقْتُلُونَ وَيُقْتَلُونَ ۖ وَعْدًا عَلَيْهِ حَقًّا فِي التَّوْرَاةِ وَالْإِنجِيلِ وَالْقُرْآنِ ۚ وَمَنْ أَوْفَىٰ بِعَهْدِهِ مِنَ اللَّهِ ۚ فَاسْتَبْشِرُوا بِبَيْعِكُمُ الَّذِي بَايَعْتُم بِهِ ۚ وَذَٰلِكَ هُوَ الْفَوْزُ الْعَظِيمُ ﴿١١١﴾﴾ التوبة: ١١١

ترجمه: یقینا الله عزوجل اخیستي دي د مومنانو څخه ځانونه ددوي او مالونه ددوي، چه پدې سره ددوي لپاره جنت دی (چه په مقابل ددې کې جنت دی)، دوي به جنګیږي د الله عزوجل په لاره کې، وژني به (کفار به وژني) او وژلی کیږي به (شهیدان کیږی به)، وعده ده په الله عزوجل باندې حقه په تورات کې، په انجیل کې، او په قران کې، او څوک ډیر وفادار دی په خپل لوظ (وعده) کې د الله عزوجل نه، نو خوشحاله شئ په خپل بیعه باندې (خرخولو باندې) چه تاسو پرې معامله وکړله (یعني ځان مو خرڅ کړ دجنت په مقابل کې)، او

دغه عمل، همدا دی غټه کامیابي (ځان او مال خرڅول د جنت په مقابل کې).

سبحان الله، الله عزوجل څومره قیمتي خبرې ذکر کړي، خپله پدې عظمت سره وايي چه څوک دی ښه وفا کوونکی په وعدې باندې، یعنې الله اکبر خپلو بندګانو ته د ډاډ په خاطر دغه تاکید کوي، چه په وعده به تاسو سره وفا کیږي او بیا عظیم ذات خپله زیری ورکوي خپلو مومنو بندګانو ته چې فَٱسۡتَبۡشِرُواْ یعنې د خوشحالۍ زیری دی ستاسو لپاره.

په هر صورت، شپه تیره شوه ابوطلحه او ورونو مشوره وکړه او سبا شپې ته د خپل هدف په لور روان شول، د شپې ټوله شپه یې په موټر کې سفر وکړ، او ابو طلحه د خپل یو ملګري سره کښیناست او د هغه د ژوند ټوله کیسه یې ترې واوریده، ددې نه وروسته یې د ابوصهیب الرومي رضی الله عنه د ژوند ټوله کیسه چه یو معتبر شیخ په پښتو ژبه په یو ساعت کې کړې ده، د مبایل نه په شریکه واورویده، او دې سره یې ایماني طاقت نور هم زیات شو چه دغه د هجرت سفر یې نور هم خوندور وګرځید ان شاءالله. باالاخره د

ترکيې عرفې ښار ته چه د شام (الرقه ولايت) سره سرحد لري راروسيدل، د اړيکې نيولو نه وروسته خفيه ورونه راغلل او يو محفوظ کور ته يې بوتلل، د سهار چاى وخت وه، چاى وڅښل شو او ورونه ويده شول د ارام نه وروسته راپورته شول، او ټول يوبل ته ډير په خوشحالئ حالت سره ګوري، هيڅ نه پوهيږي چه الله عزوجل مونږ سره څه کوي، په زړونو کې ډير عجيب احساسات پراته دي، د لږ څنډ نه وروسته ورونو فيصله وکړه او نوبت په نوبت خپلو کورنيو ته زنګونه ووهل، دهر يوه ډيره عجيبه کيسه ده، په ليکلو به ډيرې زياتې صفحې واخلي خو ابوطلحه خپل مور، پلار او کورنئ ته بغير د قران ايتونو، د رسول الله صلى الله عيله وسلم سيرت او د صحابه و د ژوند نه بل په هيڅ شي تاکيد نه کوي، سپينه خبره يې ورته وکړه، او هغوي ته يې د حق د لارې دعوت ورکړ، پدغو ملګرو کې يو د الله عزوجل ولي ابوعلي تقبله الله خپل کمونست پلار ته داسې وايي چه پلاره زه ترکيه کې دوه کلنه ماسټري کووم او که وشوه وريسې دوکتورا کوم، نو په دغه دوره کې زه به مصروف اوسم او تاته زنګ نشم دروهلی، او پلار کم عقل يې ورته وايي چه (بچيم کامياب باشي اى خو بسيار عالي

کار کردي)، او داخبره يې رښتيا وګڼله، دا د کمونستانو پوچ او حقيقت نه غورزيدلي ذهنونه دي، چه دغه ځوان بيا په عراق کې د دښمن سره په جګړه کې د رباط په موقع د روژې په مياشت کې په سر مرمي خوري او الله عزوجل سره خپله وعده سرته رسوي او دشهادت خوږ سفر پيل کوي، ان شاءالله (الله اعلم).
ورځ تيره شوه د ماښام د پيل نه مخکې ابو طلحه او ملګرو يې په پوره ترتيب سره سفر پيل کړ او په پټه د ترکيې حدودو ته د الله عزوجل په مرسته ورسيدل بيا پياده شول، يو ساعت د شپې په پيل کې پياده سفر وشو چې ټول پټي ول، باران شوی وه او زمکه ښه لمده وه کالي او بيګونه ښه په خټو شول او ابوطلحه تقبله الله دلته هم د يوملګري لاس نيولی او ځان سره يې راکاږي تر هغه پورې چې د اسلام او خلافت حدودو ته ورننېږدې شول، تقريبا ۴۰-۵۰ مهاجرين دي چه د مختلفو هيوادونو څخه يې د الله په لار کې هجرتونه کړي ول، او اوس به تقريبا اکثره يې شهيدان شوي وي ان شاءالله، د اسلامي خلافت زمريان په حدودو کې ولاړ ول شپه وه موټرې يې په فاصله کې درولي ول، او ورونه داخل شول او **يو غږ وشو** چه اوس مونږ د

اسلام سپیڅلي، د شریعت نه ډکه د خلافت په خاوره کې داخل شولو: **الله اکبر، الله اکبر، الله اکبر،** دا څه عجیب اواز وه داسې غږ ابو طلحه او دغو نورو ورونو ته یو خوب او خیال ښکاره کیده چه د نړۍ د ملیاردو خلکو څخه الله عزوجل مونږ دغې خاورې ته انتخاب کړي یو الله اکبر، الله اکبر، الله اکبر، سخته ژړا راځي، دفتر کې ناست یم نشم ژړلی، والله العظیم، الله عزوجل چه کوم احسان په ابو طلحه او دغو ټولو ملګرو کړی، هغه احسان به ډیر خلک په خوبونو کې هم ونه ګوري ددې سره سره چه دقران او احادیثو شیخان به وي، ددغه اواز په اوریدلو سره ابوطلحه او ورونه ټول په خټو او خاورو کې الله عزوجل ته په سجده پریوتل او په چیغو چیغو یې الله عزوجل ته وژړل، نور بدن یې رپیده او د الله عزوجل شکرونه ټولو اداکول، یوبل ته یې د خوښۍ غیږې ورکړې او روان شول، ابوطلحه دلته هم د نورو مهاجرینو سره بیګونه او ماشومان وړل، ترڅو چه ورونو سره یوځای شول، او په غیږ کې یې یوبل ونیول، او موټرو ته وختل، په موټرو کې عجیبې چیغې وهل کیدلې، ورونو ترانې ویلې او د ډیرې خوشحالۍ نه یې یوبل په غیږ کې نیول، د تکبیر چیغې وهل

کیدلې په سنتو برابر ورونه بې ولیدل (اوږدې ګیرې، په سنت برابر خنې، افغاني لباس، په سر دسمال یا خولۍ، پایڅې پورته، مسواک په جیب کې، د الله په ذکر لمدې ژبې)، الحمدلله رب العالمین. ددې نه وروسته د اوبو طلحه او د ټولو ورونو زړونه ډاډه شول، الله عزوجل په خیر او عافیت سره لکه څنګه چې چه مهاجرین د مکې نه مدینې ته رسولي وول، همداسې بې دوي ټول د افغانستان نه شام ته ورسول، ولله الحمد، والعزة لله ولرسوله وللمؤمنین، او عزت د الله عزوجل، رسول الله صلی الله علیه وسلم او مومنانو لپاره دی.

د تل ابیض په نوم یو وړوکی سرحدي ښار وه چه هلته بې ټول په یو کور کې ښکته کړل، په کور کې مخکې راغلي او اوسني ټول مهاجرین سره یوځای شول، دا نو داسې حالت دی چه د ورځې ۱۰۰—۲۰۰ مهاجرین د خلافت خاورې ته هجرت کوي.

دغه کور ته په داخلیدو سره دابوطلحه ملګرو خراسانیانو د هجرت سفر پای ته رسیږي چه دلته ډیره په زړه پورې خبره داده چه رسول الله صلی الله علیه وسلم او ابوبکر صدیق چه کله هجرت کولو نو په پټه او په غرو او سورلۍ سره په اتو ورځو کې خپل هدف ته ورسیدل او

دلته ابوطلحه او ملګري يې هم په پټه، په غرو او سورلۍ سره په ۷
ورځو کې (چه اوومه ورځ پای ته رسيدلې وه) د هجرت په نيت خپل
هدف ته د لوی او عظيم الله عزوجل په خاص رحم او کرم سره
ورسيدل، او د ابوطلحه يو ملګري د هجرت د سفر نه څو ورځې
وړاندې خوب ليدلی وه، چه کابل کې خپل کور ته روان وي او په لاره
کې د خلافت واړه، واړه بيرغونه پراته وي، دی خوشحاله شي او يو
بيرغ په جيب کې واچوي بيا غواړي چه خپل کور ته لاړ شي خو د
خپل د کور لاره يې بنده وي بيا د يوې ماشومې نه پوښتنه وکړي او
هغه ورته ووايي چه په دغه ديوال وروخيږه کله چې داسې وکړي نو د
څو ديوالونو د آوښتو نه وروسته کور ته ښکته شي او ګوري چه په
ديوال يې د خلافت ښکلی بيرغ لړيدلی وي، نو دغه ورور د ابوطلحه د
سفر د ملګرو څخه يو دی، نو کله چه ټول ملګري د تل ابيض دغه
کورته داخل شي نو څه ګوري چه هماغسی کور دی او بيرغ يې په
ديوال لړيدلی دی، د رسول الله صلی الله عليه وسلم حديث دی چه په
اخر وخت کې به د مومنانو لپاره خوبونه زيری وي او تعبير به يې ژر
ګوري ترڅو ددوي دايمان د زياتوالي باعث وګرځي. الحمدلله رب

العالمین، ابوطلحه او ملګرو یې په یوه کوټه کې خپل بیګونه کېښودل
او د ترکیې د سیمکارتونو شخه یې (چه دلته یې لږ لږ کار کاوه) خپلو
کورنیو ته زنګونه ووهل، او هغوي ته یې اطمینان ورکړ، د ټولو ورونو
جامې، بوټونه او بیګونه په ختو شوي دي، دغو ناراستو ملګرو یې
(چه په لاره کې ابوطلحه تقبله الله، ابو دجانه تقبله الله، او ابواحمد
رحمه الله ټیله کول) د ابوطلحه نه مننه وکړه او دالله عزوجل نه یې
ورته د اجر غوښتنه وکړه، خو ابوطلحه تقبله الله به په دې خبره هم
ناراضه کیده چه تاسو دا خبرې مه کوئ، مونږ خو ټول سره ورونه یو
او د یوبل سره د الله عزوجل لپاره محبت لرو او قرباني به ورکوو، دوي
سره په دې سفر کې د قربانۍ او ایثار نه ډک څوانان هم موجود وول،
چه دهر یوه کیسه یو کتاب دی، د دوي اخلاق او صبر به د نورو
ملګرو ایمانونه زیاتول، چه اوسمهال ددغو ملګرو نه پنځه تنه
شهیدان شوی ان شاءالله، او باقي دې الله عزوجل په دغه ایت کې
راولي: ﴿وَمِنْهُم مَّن يَنتَظِرُ وَمَا بَدَّلُوا تَبْدِيلًا ﴿٢٣﴾﴾ الأحزاب: ٢٣ د
ایمان خوږې کیسې کیدلې او ابوطلحه د خوشحالۍ له امله کله به
یې یوملګری راونیو او کله بل او لاسونه به یې سره اچول، ښایسته

ځواني الله عزوجل ورکړې وه، په دغه کور (مضافه) کې یو ورور وه د مغرب نه راغلی وه او ابوطلحه ته یې خپله لور ورکوله لیکن ابو طلحه ته به داخبرو خوند نه ورکاوه، حالانکه دا یو خوږ سنت دی او د ایمان یوه برخه ده، خو هغه، په هغه وخت کې په ذهني ډول دې خبرې ته باالکل نه وه تیار. چه کله سهار شو نو ګورو چه ټول بوټونه وینځل شوي دي، حویلۍ پاکه وینځل شوې ده، پدې هیڅوک پوه نشول چه دا کار چا کړی دی، دا ټول دالله انتخاب کړي خلک ول، نیکیو پسې یې منډې او د مجاهد خدمت یې خپل عزت او کامیابي ګڼله.

دا سهار د ابوطلحه لپاره د خوشحالۍ او نوي ژوند پیل وه، عجیبه غوندې احساس یې درلود، حیران پاتې وو چه خپلو ملګرو سره څه وکړي، دا ځکه چه دی د عمر نه لږ او ډیر وخت په کور کې نازولی پاتې شوی وه، دغه نازولي د ملګرو سره په اشپزخانه کې کارکاوه، حویلۍ به یې جارو کوله، په دغه کور کې تقریبا ٤ ورځې پاتې شول، چه ټوله اشپزخانه د خراسانیانو ورونو په لاس کې وه او ورونو ته به یې ډیره ښه غذا پخوله، ابو طلحه یو د هغو ملګرو نه وه چه پخلی یې

نشو کولی، دا ځکه چه همیشه یې د مور دلاس خوراک کړی وه. الله ربي.

په دریمه ورځ پخوانیو ملګرو سره خبرې وشوې، هغوي چه ددوي نه ٤٥-٥٠ ورځې مخکې راغلي وول، په همدغه ورځ د ابوطلحه دوه ملګري چه یو یې د کابل پخوانی ملګری وو، او ده سره یې خاص محبت درلود، قوت خاص (سپیشل فورس) ته لاړل، د ابوطلحه زړه هم کیده چه لاړشي خو یو بل خوږ ملګری یې وه چه دا باید دهغه سره پاتې شوی وی چه هغه ډیر ژر شهید شو ان شاءالله، باالاخره هغوي دوه لاړل او ابوطلحه او نور ملګري یې پاتې شول، دغه د دوو ملګرو جداکیدل هم ددوي لپاره ډیر سخت وه خو د جهاد غوښتنې او امتحانونه دي چه راروان دي، دغه جداکیدنه دغه ملګري په کابل کې خوب لیدلی وه چه دوي به ټول اسلامي دولت ته رسیږي او یو کور ته به داخلیږي او دغه کور نه به دوي سره جداکیږي. په څلورمه ورځ د ابوطلحه او نورو ملګرو نومونه هم راووتل او ټول ملګري یې د موصل ښار په لور چه په عراق کې موقعیت لري او ډیر ښایسته ښار دی حرکت وکړ، په لاره کې ابوطلحه او ملګرو یې هغه

سرحد هم ولید چه د اسلامي دولت مجاهدینو دغه کفري حدود له منځه وړي ول، ابوطلحه ډیر خوښ شو چه دغه ځای بې د اسلامي دولت په فلم کې لیدلی وه او اوس یې په خپلو سترګو ولید، بالاخره ماښام د موصل ښار ته ورسیدل، او هلته یې یو کور (مضافه) ته ویوړل چه دا ډیر حسین کور وه او د مرتدینو نه ورته غنیمت پاتې وول، دوي دې کور ته ننوتل، څه ګوري چه دننړی د هر قوم نه په کې مجاهدین راجمع شوي دي، روس، خراسان، ازبکستان، تاجکستان، پاکستان، لبنان، فلسطین،کویټ، فرانسه، الجزایر، الجزیره، عراق، شام وغیره، ټول سره غاړه په غاړه شول، او په یو غټ صالون کې سره کښیناستل چیرته چه ال اي ډي (سي ډی تلویزیون) هم لږیدلی دی او د دولت اسلامي فلمونه او ترانې په کې لیدل کیږي، ډیر د سکون او عباداتو ځای وه، د ایماني ورونو تنده په یوبل ماتیده، هر څوک چه دیوبل په ژبه پوهیدل نو خبرې او کیسې به یوبل ته کیدلې، ابوطلحه یو خوږ مجاهد وه چه الحمدلله په هغه وخت کې یې په پنځو ژبو (پښتو، فارسي، انګلیسي، ترکي او هندي) خبرې کولې چه وروسته یې عربي هم په ډیر سرعت سره زده کړله، ملګري به یې ډیر پیداکول، او ټولو

سره به يې خوړې کيسې کولې، د هر چا د خدمت لپاره به يې منډه وهله، الله عزوجل د نيک کار لپاره په کې ډيره انرژي اچولې وه، او د خپل دين لپاره يې استعمال کړ ان شاءالله.

د ٥-٦ ورځو انتظار نه وروسته يې ابوطلحه او ملګري د شرعی معسکر لپاره يوکور ته بوتلل، او هلته ديو شرعي ملګري د خوړې وينا نه وروسته شرعي دوره شروع شوه، چه دلته هم يوه کوټه د خراسانيانو ملګرو وه، او دوه تاجکيان هم دوي سره ول، ځکه چه دوي په بله ژبه نه پوهيدل نو دغو خراساني وررونو چه دکمالاتو نه ډک ول، دوي ته ترجمه کوله، په دغو ملګرو کې چه ٧ کسان ول، په عربي ، انګليسي او ترکي بهرنيو ژبو باندې پوهيدل، الله عزوجل دي شهيدان ترې قبول کړي او باقي نورو ته هم د لومړي خط قبول شوي شهادتونه ورنصيب کړي.

دغه شرعي دوره يوه ډيره ښه فضأ وه، ورونه د الله عزوجل په فضل د ګناهونو څخه پاک شوي ول، ځکه چه د رسول الله صلی الله عليه وسلم د حديث له مخې: څوک چه د الله په لاره کې خالص د الله عزوجل لپاره ههجرت وکړي نو الله عزوجل به يې ټول تير شوي واړه

او غټ ګناهونه معاف کړي. یوبل سره د الله لپاره محبت، لمونځونه، قیام اللیل، روژې، أذکار او دیوبل سره مرسته په هر کار کې، دغه دوره به ابوطلحه د همیشه لپاره یادوله، په دغه دوره کې د ورونو ایمانونه راجوړیدل، درسونه ډیر ښه روان ول، او د ډیر وخت نه وروسته ابوطلحه او ملګرو بې اصلي عقیده چه دټول کفر د ویرې نه لیرې په ډیر جرأت سره زده کړله، د اسلام، کفر ، شرک او طاغوت ترمنځ بې وضاحت وپیژانده، ډیرې خیرې ورته واضحه شوې، چه پدې دوره کې به رباط هم کیده چه دا یو عادی رباط وه او دخپل کور ساتنه به کیدله، د ابوطلحه او ټولو ملګرو لپاره دا ډیر نه هیردونکی وخت وه، او داسې دوره ربنتیا هم د هاغه په یوه کلنه موده کې د بیا لپاره رانغله، ابوطلحه به د یوملګري لاس هره شپه غوړاوه، دغه ملګری بې لږ شوخ وه او یو مجاهد سره بې غیږه نیوله او لاس بې لږ ژوبل شوی وه، نو ابو طلحه به بې همیشه خدمت کاوه، او بیا دغه ملګری او ابوطلحه تقریبا دغه ټوله موده سره یوځای پاتې شوي دي.

د ابوطلحه او ملګرو بې شرعي دوره ډیر په خوند سره خلاصه شوه او په اخره کې بې امتحان واخیست چه ټول پدې خبره پریشانه ول چه

امتحان کې ناکام نشي چه بیا به یوبل نه جدا شي، دغه ویره ابوطلحه سره ډیره وه دا ځکه چه ده به دغو ټولو سره بې حده مینه کوله او ټولو ملګرو به ده ته ناز هم ورکاوه، خو ابو طلحه یو ذهین او لایقه مجاهد وه او ټول درس یې زده کړی وه، الحمدلله ټول خراساني ملګري پدغه دروه کې په خوشحالۍ سره بریالي شول، ددغې دورې په اخره کې الله عزوجل په دغو ټولو ورونو د بیعت کولو عظیم احسان وکړ، لکه څنګه چه رسول الله صلی الله علیه وسلم فرمایلي دي:((من مات ولیس في عنقه بیعة مات میتة جاهلیة)) مسلم، ترجمه: څوک چه مړشو او په غاړه کې یې د امیر بیعت نه وه (یعنې بیعت یې نه وه کړی) نو دجاهلیت په مرګ باندې مړ شو. کله چه ورونو بیعت وکړ نو د الله اکبر نارو د شیطان ختې ورمات کړ او ورونو په ژړا، ژړا الله عزوجل ته دشکر سجدې ولګولې. بیا د ورځې په اخر کې ددغه کور نه یې بل کور ته انتقال کړل ترڅو د عسکري معسکر لپاره لږه دمه وشي او بیا یې هلته انتقال کړي.

پدغه یوه اوونۍ کې ډیر کارونه وشول، د ورونو لپاره ښه استراحت وشو، او خراسانیانو به ټول مجاهدین په کمپلو څملول او پورته پورته به

يې اچول چه د ورورۍ په فضأ کې يوه خوندوره لوبه د خراسانيانو لخوا نه روانه وه، ابوطلحه به د ټولو نه مخکې ورته کس انتخاب کړی وه او نورو ملګرو ته به يې په نښه کړ، په هرصورت دغه وختونه تير شول، او يوشيخ تقبله الله به راته او مونږ ټولو سره به يې ايماني مجلسونه کول، په اخره ورځ دغه شيخ مونږ ته د قران نه ډير حسين بيان وکړ او ورونه يې نور هم قربانۍ ته ترغيب کړل، او مجاهدين يې دجګړې د ضرورت په اساس په درې برخو وويشل: استشهادي، انغماسي او مقاتل، او د دريو واړو دلايل او اهميتونه او اجرونه يې په قران او حديث سره بيان کړل، په دغه ډله کې لومړنی تن چه د استشهادي لپاره يې نوم وليکه هغه يو لبنانی ورور وه، او د هغه نه وروسته يو پاکستاني وليکه، د ابوطلحه، ابوعلي او د دوي يوبل ملګري وغوښتل چه استشهادي کې خپل نومونه وليکي، ليکن ابومصعب خراساني ورور ټولو خراسانيانو نه وخت واخيست او ورته يې وويل چه ټول به يوځای پاتې کيږو او انغماسي ته به ځو، هماغه وه چه ټولو خبره ومنله او ټولو خپل نومونه په انغماسي کې وليکل (انغماسي د فدايي نه مطلب دی چه د رسول الله صلی الله عليه وسلم او د صحابه و ټولو

جنګونه انغماسي ول، یعني دښمن سره جنګ ترڅو فتح او یا شهادت)، د شپې بې ابو طلحه او ملګري بې ټول معسکر ته بوتلل، معسکر ډېر عجیب ځای وه، سختي په کې وه، ترڅو مجاهدین د قتال لپاره مضبوط شي، د خوب وخت کم وه او وررونه ټول په خوبونو کې اموخته شوي ول، ابوطلحه او ملګرو بې د ځانونو لپاره ځایونه برابر کړل، او خپلو کې بې یو بل ته د نفس تزکیه کوله، د قران او سنت نه بې د قتال او صبر ترغیب ورکاوه، کله چه وررونو لګه سختي ولیدله نو شیطانانو ته موقع پیداشوه او وررونو ته بې په مختلفو لارو وسوسې ورواچولې، دا ځکه چه وررونه زیاتره نوي ول او سنګرونو اوجنګونو ته نه وه تللي، او د معسکر امیر به بار، بار دا خبره تکراروله چه دا د انغماسیانو معسکر دی پدې کې په دښمن باندې ورننوتل دي، حزامونه (انفجاري واسکټونه) به تاسو سره وي تر څو الله عزوجل فتح او یا شهادت درنصیب کړي، نو انسان خو کمزوری دی، په زړونو کې ویره لار پیدا کوي، نو لږو وررونو داخبره وکړه چه مقاتیلینو معسکر ته به لاړ شو، نو والله العظیم چه ابو طلحه تقبله الله د شپې خراساني ملګري راغونډ کړل او د قران او سنت نه بې داسې تیزې

خبرې وکړې چه خپله يې هم ژړل او نور ملګري يې هم وژړول او ټول يې ديته تشويق کړل چه انغماسي به کوو او د ضرورت په وخت کې به ټول استشهادي کوو بإذن الله. دغه ابوطلحه چه عمر يې ۴۰ کاله وه او ږيره يې پرمخ د يو تار پشان راغلې وه خو خپل ټول مشران ورونه يې ديته تشويق کړل چه د هر ډول قربانيو څخه په شا نشي، الله عزوجل ډير عجيب حالت په زړونو کې جوړ کړ، ورونو به ژړل، قيام الليل، اذکار او دعاګانې به يې ډيرې کولې، ورونو به استخارې کولې چه کوم حالت غوره کړي، پدې حالت کې د ابوطلحه په زړه کې الله عزوجل د استشهادي عمل مينه ورزياته کړه، د استشهادي لپاره يې استخار ې کولې، پدغه شپه يو بل دالله عزوجل رښتيني ولي ابودجانه خراساني د شپې سخت ژړل او خپله رابطه يې د الله عزوجل سره مضبوطوله او پدغه انغماسي خبره کلک ولاړ وه. شپه تيره شوه سبا ته تدريب شروع شو، تدريب د بعضو ملګرو لپاره سخت او بعضو لپاره اسانه وه، دهغو ملګرو لپاره اسانه وه چا چه ورزش کړی وه، د جهاد لپاره ورزش کول او ځان برابرول دا يوفرض عمل دی، ددغه عمل ډيرې ګټې هغه چا وليدلې چه ورزشونه يې ډير کړي وول. په

هرصورت دا ورځ ډیره ښه تیره شوه، ملګرو د ورزش نه د ستړتیا او خوند احساس کاوه، د خوب ضروررت ډیر احساس کیده، او د اشپزخانې مسوول هم ډیر نیک انسان وه د ورونو د طعام ډیر خیال یې ساته او خوړې خبرې به یې ورسره کولې. نن ورځ بیا هم ابوطلحه او یو بل ملګري یې د استشهادي عمل لپاره د استخارې لمونځ اداء کړ او الله عزوجل نه یې ددغه عمل لپاره د توفیق غوښتنه وکړه، شپه شوه د شپې ملګرو خپل حالت جوړاوه، او ابوطلحه او ملګري یې بیا د استخارې لمونځ ادا کړ، شپه تیره شوه ملګرو نوبت په نوبت ددغه ځای رباط به یې کاوه، په سبا باندې چې کله تمرین ددویم ځل لپاره شروع شو (یعنې د ماسپښین لمانځه نه وروسته) نو د تمرین په جریان کې یو مجاهد ورور راغی او بعضې ورونه یې د قناص لپاره بوول، نو هماغه چه ابو طلحه ورغی او پوښتنه یې ترې وکړه چه د استشهادي لپاره ملګري بیایې؟ هغه ورته مثبت ځواب ورکړ، نو ابوطلحه د ابوعلي او یو بل ملګري خواته ورغی چه د استشهادي عمل لپاره یې تشویق کړي ترڅو دځان سره بل ملګری پیداکړي، هماغه وه چه دغه بل ملګري یې خوښه راغله داځکه چه ده هم د استخارې

لمونځونه د استشهادي عمل لپاره کړي ول، او دهغه ورور خواته ورغی
دغه ورور چه په انګلیسي بې خبرې کولی شوې نو هغه سره په
وضاحت وغږیده او ابو طلحه ته یې وویل چه زه درسره ځم، ابو
طلحه چه داخبره واوریده د خوشحالۍ نه یې دغه ملګری په غیږ کې
کلک ونیوه، او ښکل یې کړ، نو ابو طلحه او ملګري یې د امیر نه اجازه
واخستله او ملګرو ته یې وویل چه مونږ ته اجازه راکړئ، باقي
ملګري یې ډیر پریشانه شول چه دا څه وشول، نو د داد خبرې یې
دوي ته وکړې چه ټول به یوځای پاتې شو او انغماسي هم د
استشهادي پشان دی او تاسو ولې زمونږ نه پدې سفر کې جدا
کیږئ، یو الله عزوجل پوهیږي چه دا ټول څومره خوارږه او مینه
کوونکي ملګري دي د یو بل په جدا کیدو سره سخت خفه کیږي،
لیکن ابوطلحه او ملګري یې د استخارې لمونځونه کړي ول او
کلک هوډ یې هم کړی وه، نو د ملګرو په تاکید پاتې نشول او ددغه
مجاهد ورور ناڅاپه تګ یې د ځانونو لپاره یوه موقع وګڼله، هماغه وه
چې پدې معسکر یې یو تاجیکي او یو پاکستاني ورور هم خپل نومونه
په استشهادی کې ولیکل او ابوطلحه سره یوځای شول، ابوطلحه او

ملګري يې خپل بيګونه راواخيستل او باقي ملګري يې وار، په وار
غيږ کې ونيول او يوبل ته يې وژړل، دا يو داسې حالت دی چه د ډير
لږ نه راغلي، خوارہ ملګري مهاجرين د الله عزوجل سره بيعت
کوونکي يو بل نه د شهادت په تصور جداکيږي، تقديرونه الله
عزوجل ليکلي رنګ وچ او قلم پورته شوی، هيڅوک نه وه خبر چه
لومړی به په دغو ملګرو کې څوک شهيد کيږي، خو استشهادي نوم
داسې وي چه انساني فکر يې د نورو نه لومړی ګڼي، په هر صورت ابو
طلحه او ملګری يې د نورو ملګرو څخه جدا شول او دغه ورور سره
بيرون موټر ته وختل او يو دفتر ته يې بوتلل هلته يې ورته نومونه
وليکل او بيا يې يو کور ته بوتلل چه نور استشهاديان هم په کې ول،
ابو طلحه د هغو استشهاديانو سره هم يوځای شو چې دوي سره په
شرعي معسکر کې يوځای ول، ابوطلحه او ملګری يې دلته دمه
شول او نور د مختلفو ځايونو ورونه يې هم دلته وليدل چه داستشهادی
لپاره انتظار کوي، بعضې ورونه هره ورځ د غټ موټر د زده کړې لپاره
ټاکلي ځای ته ځي او د استشهادي عمل لپاره موټر زده کوي.

پدغه ځای کې د استشهادیانو عجیب حالت دی، الله اکبر د ایمان غرونه راټول شوي، الله سره رابطه، استغفار، لمونځونه، قیام اللیل، اذکار، خوړې او نرمې خبرې، سبحان الله وبحمده سبحان الله العظیم، دا ډیر یو عجیب حالت دی، پدې وخت کې هر یو استشهادي کوښښ کوي چه د وخت نه ډیره ګټه پورته کړي، او د خپل تیر شوي وخت پسې ارمان کوي، لږ نه چه ډیر ډیر ارمان کوي، په هرصورت ابوطلحه او ملګری یې هم د خپل وخت نه د خپل توان مطابق ګټه پورته کوي، د قران تلاوت، د هغو ایتونو تفسیر ډیر اوریدل چه د جهاد او قتال مربوطې خبرې په کې دي، د رسول الله صلی الله علیه وسلم سیرت اوریدل وغیره.

دوه ورځې وروسته یو څو ملګري چه روسی او ازبک ملګری هم په کې دی د استشهادي لپاره غږ پرې وشو او ډیر د خوشحالۍ نه عجیب حالت پرې راغی، د ابوطلحه او نورو ورونو نه یې اجازې واخیستلې او ددغه مقر نه بیرون شول.

پدغه وخت کې د ابوطلحه او ملګرو یې د غټ موټر د چلولو تدریب هم شروع دی، ابو طلحه له دې نه وړاندې کله موټر صحیح نه وه

چلولی نو دده لپاره ددغه موټر زده کول لږ مشکل ښکاریده خو الله عزوجل د تدریب په میدان کې هر څه اسانه کړل، دوي به هره ورځ سهار تلل او مازدیګر به راتلل، موټر غټ وه ۷ ګیره یې درلودل، تاوول، راتاوول یې هم ګران وه، په هر صورت ابوطلحه به چه کله د موټر دوره وهله نوډیر به خوشحاله وه او ملګری به یې ورسره همیشه ناست وه او ستاد به هم ناست وه، غټ مشکل دوي ته دا وه چې په عربي نه پوهیدل نو د خبرو وضاحت به لږ شانته مشکل وه، او کله به چه د ابوطلحه نه موټر ودرید نو بیا به یې غصه کوله خو دا غصه دده د ډیر محبت نه وه چې ولې موټر ژر نه زده کیږي، بیا به یې ملګري ډاډ ورکاوه چه دا خاوره، دولت او موټر ټول زمونږ دي او د دولت الاسلام یو، الله عزوجل دا دوره سرته ورسوله او ملګرو ټولو موټر زده کړ بأذن الله.

دغه دروه

تقریبا یوه اوونۍ وه، ددې نه وروسته ابو طلحه او ټول ملګري یې ددغه ځای نه (موصل ښار) د انبار ولایت په لور روان کړل، په لاره کې په بیجي (د یو ښار نوم دی چه موصل او انبار سره وصلوي) باندې جنګ روان وه او د سړک لاره بنده وه چې د د ښتو په لاره د ورځې په

اخر کې د انبار ولایت ته ورسیدو، چه هلته په یو وړوکي کلي کې مجاهدین ول، یو کور ته یې بوتلل، چه ټول ۸ استشهادیان ابوطلحه، خراسانی ملګری یې او ٦ نور ورونه ورسره دي.
په سبا باندې ابو طلحه او ملګری یې انټرنټ ته لاړل تر څو د اخر ځل لپاره دخپلې کورنۍ سره خبرې وکړي، چه پدغه دوره کې یو مسوول راغلی او پنځه استشهادیان یې د ځان سره وړي ول، کله چه دوي بیرته راغلل نو ګوري چې یواځې تاجیکی استشهادي پاتې دی، لږ غوندې خفه شول چه مونږ ولې موقع دلاسه ورکړه، په هر صورت الله عزوجل داسې لیکلی ول، دغه تاجیکی وروور(احسبه والله حسیبه) ډیر نرم او دالله سره محبت کوونکی مومن وه ان شاءالله او ډیره عجله یې وه چه استشهادي وکړي، ابوطلحه به پوښتنه کوله چه مونږ به څه وخت بیایۍ، هغو ي به ورته ویل چه دلته یوه ډله د مجاهدینو راځي چه زیاتره پکې تاجیکي ورونه دي، نو تاسو به د هغوي سره ولاړ شئ، دوه درې ورځې وروسته ۳۰ مهاجرین مجاهدین په اسلحو سمبال راغلل او ابو طلحه په دغو کې یو مجاهد ولید چه دده د کابل ملګری وه ډیر خوشحاله شو او غیږ کې یې ونیوه، روغبړ نه وروسته

بېي سره د حال احوال خبرې وکړې، د ابو طلحه ملګري هم يو تن وليد چه دده پخوانی ملګرى ابوحمزه وه او حيرانتيا يې وښودله يو بل ته يې غيږه ورکړه او ډير خوشحاله شول، ابوحمزه الخراساني يې ددغې سريې امير ټاکلى وه، ډير ايمان دوسته او مخلص مجاهد دی(احسبه والله حسيبه)، اوس هم ژوندی دی او الله عزوجل يې د خپل دين لپاره استعمالوي ان شاءالله.

ابوطلحه او ملګری يې د دوو نورو نوو خراساني ملګرو په ليدلو سره ډير خوشحاله شول، يو بل سره يې کيسې وکړې او ابوطلحه يوه ميموري دغه بل ملګري ته ورکړه چه ګمان کوم عبدالله نوميده، پدغه ميموري کې ډير اسلامي درسونه (تفسير، سيرت، او نور عمومي بيانونه) پراته ول، دغه ورور (عبدالله) دوه ورځې دا بيانونه واوريدل او اراده يې وکړه چه دی هم استشهادي وکړي، په هرصورت دغه ۳۰ کسيزه ډله په دوو برخو وويشل شوه يوه ډله د رمادي ښار په لور(د انبار مرکز چه روافضو مشرکينو سره وه) او بله ډله د فلوجې ولايت (د زمرو ولايت چه امريکايانو په کې ښه ورځ ونه ليدله) په لور روان شول، نو عسکري امير ابو طلحه او ملګری يې د ابوحمزه دوي سره د

فلوجې په لور او عبدالله او تاجیکی ورور یې هغه بل ګروپ سره د رمادي په لور ولیږل، سهار وختي ابوطلحه بیا یو سفر شروع کړ چه دغه سفرتقریبا ٦-٥ ساعته سفر دی او د اوبو نه پریوتل هم د یوې ورې کشتۍ په ذریعه وشو، ابو طلحه ډیر په خوشحالۍ سره چه خپل نږدې ملګری هم ورسره دی د غه سفر پای ته ورساوه او د فلوجې مرکز ته ورسیدل چه هلته یې یو مقر ته بوتلل، دغه مقر مناسب ځای وه او مسوول یې ابو نور (احسبه والله حسیبه) ډیر نیک مجاهد وه، الله عزوجل ورته ډیر خواږه اخلاق ورکړي ول، ابوطلحه دوي سره یې ډیر ښه سلوک کاوه، دشپې یې ابوحمزه خراساني او ملګري ددغه ځای نه بوتلل او ابوطلحه او ملګری یې پاتې شول، دوي به ایماني درسونه ډیر اوریدل او د الله عزوجل د لیدلو شوق یې په زړونو کې د حد نه زیات شوی وه، دا د ایمان یو داسې حالت وي چه هیڅ ډول وړوکی او غټ دروغ ،او کږه خبره نشي برداشت کولی تصور یې داسې جوړ شي چه قَالَ تَعَالَىٰ: يَٰٓأَيُّهَا ٱلَّذِينَ ءَامَنُواْ ٱدۡخُلُواْ فِي ٱلسِّلۡمِ كَآفَّةً .
ابوطلحه دوي به دغه خبره یو بل ته ډیره کوله چه الله عزوجل مو

قبول کړي او ژر مو خواته وغواړي، دا د ایمان ډیر خوندور حالت دی، الله اکبر.

پدې کې ځو ورځې تیرې شوې او د شام نه ځو ډلې ځوانان مجاهدین به راتلل او د لرې دمې او یا یوې شپې تیرولو نه وروسته به قتال ته تلل، ډیر خواږه ځوانان ول، ابو طلحه سره به ټولو محبت کاوه ځکه د استشهادی عمل د ورونو لپاره د ډیر ویاړ او قربانۍ عمل وي، نو ددغو ورونو په لیدلو سره به د ابوطلحه ایمان نور هم زیاتیده. په ورځو کې یوه ورځ ابوطلحه دوي د ننبې ویشتلو لپاره هم لاړل او په کلاشنکوف او بي کي سي باندې یې ډزې وکړې د ابو طلحه ددغو ډزو نه ډیر خوند واخیست، بله ورځ ابو طلحه او ملګری یې انټرنټ ته تللي ول چه یو امیر راغی او مونږ یې وغوښتلو چه یو موټر دی یو ازبک استشهادي یې چلوي او تاسو کې به یوکس پورته نصب شوې اسحله (داشکه) چلوی، یعنې یو موټر لپاره دوه استشهادیان په یووخت کې پکار وول، ابوطلحه او ملګري یې ورته ډیر عذر وکړ چه مونږ دواړه ځو او یو به موټر چلوي او ابوطلحه به اسلحه، لیکن هغه امیر ونه منله او ویل یې چه دغه ازبک ورور د ډیر وخت نه

استشهادي ته منتظر دی، ابو طلحه دوي ورته وویل چه خیر دی
مونږ به دغه ورور راضي کړو لیکن دوي سره امیر دغه خبره ونه
منله او یو بل جزراوی ورور ورسره ولاړ، دغه ورځ تیره شوه دواړه
(ابوطلحه او ملګری) پریشان وول، چه زمونږ نوبت ولې نه راځي،
هماغه وه چه دشپې یو مجاهد راغی او دواړه یې بوتلل او موټر یې ورته
وښودل چه دغه دوه موټر دي او سبا ته به ان شاءالله استشهادي عمل
کوئ، د ابو طلحه ملګري هغه موټر لږ وچلاوه او د هغو مشرانو یقین
پرې جوړ شو چه چلولی یې شي، او ابو طلحه یې یو موټر ته ورواسته
چه بي ام بي نومیږي تقریبا ټانګ ته ورته شکل لري خو د اوس لپاره
ورسره کیلي نه وه او که څنګه الله اعلم، د شپې ناوخته یې ابو طلحه
بیا وروست او موټر یې پرې وکاته لیکن موټر خراب وه او نه لړیده،
په هرصورت بیرته راغلل او دواړه یې یو نوي مقر ته بوتلل، دواړو ته
یې وویل چه تاسو پسې د شپې قیام اللیل په وخت کې راځو، ابوطلحه
او ملګري یې اودسونه وکړل لمونځ یې وکړ الله عزوجل سره به یې څه
خبرې کړې وي (الله اعلم) دوي غوښتل چه په دغه کوټه کې دواړه
یواځې پاتې شي چه د الله سره ټوله شپه خپل د زړه راز وکړي لیکن

دوي سره يو بل انصار هم ويده شو چه دوي جرات ونه شو کړلی چه
هغه ته د وتلو خبره وکړي، په هر صورت د زړونو عجيب حالت دی،
صبا ته د پنجشنبې ورځ دی ددوي په اراده کې داسې ده چه روژه
ماتی به مونږ ته الله عزوجل په جنت الفردوس کې راکوي، د شپې
ناوخته دواړه ويده شول او دلږ ځنډ نه وروسته دوه ورونه راغلل او د
ابوطلحه ملګری يې د خوب نه بيدار کړ او ورته يې وويل چه مونږ
سره لاړ شي، ملګري يې ژر ابوطلحه هم راپورته کړ او ورته يې وويل
چه ځو له خيره، ليکن هغو دوو ورونو وويل چه اوس يواځې تا بيايو
او وروسته بيا ابوطلحه پسې راځو، دلته دوي دغه خبره د ابوطلحه د
ډاډ لپاره دروغ وکړه ځکه د ابو طلحه موټر خرابه وه او هغه پاتې
کيده ترڅو بل پروګرام ورته جوړ شي، نو دابو طلحه ملګري اودس
وکړ او خپل ليکلی وصيت، د جيب بټوه، مبايل او بيګ يې ابو طلحه ته
ورکړ، ابوطلحه ته يې وويل چه ماته دغه دعا کوه چه الله عزوجل مې
قبول کړي، ابوطلحه دغه ملګری ډير په خواشينۍ سره په غيږ کې
کلک ونيوه او ژړل يې او خپل ملګری يې نه پريښود چه لاړ شي،

ملګري يې ورته ډاډ ورکړ او نصيحت يې ورته وکړ چه زه به دې په جنت الفردوس کې انتظار کووم ان شاءالله.
ډير عجيب حالت دی هر څوک يې نشي حس کولی، د ابوطلحه ملګری د ډير خوږ وخت تيرولو نه ورسته د ابوطلحه نه جداکيږي او په زړه يې يو الله خبر دی چه څه تيريږي، ملګري يې ابو طلحه پريښود او د امر مطابق دغو دوو ورونو سره روان شو، په لاره کې يو ملګري بل ته وويل چه ولې دې ابوطلحه ته دروغ ووايه، په هر صورت د هغه هدف نيک او انسان د خطا سره تړلی دی، دغه ملګری يې خپل موټر ته ورواسته او ورته يې وويل چه دغه موټر اوس درسره مونږ بيايو، دغه موټر کې انصار ورور د ابوطلحه ملګري سره کښيناست او مخکې ترې بل وړوکی موټر روان وه چه لارښوونه ورته وکړي، ابوطلحه په خپل مقر کې پدې انتظار ناست دی چه اوس به څوک راشي او ما به هم د ځان سره ويسي، او ملګری يې دلته د استشهادي موټر کې ناست دی او هغه ځای ته روان دی چه اميد دی د سهار مانځه نه وروسته به معرکه شروع کيږي، دغه خراساني ملګري الله عزوجل ته لاسونه لپه کړل او ډيرې د اميد دعاګانې يې د

الله عزوجل نه وغوښتلي دغه وخت به تقريبا دشپې ۳ بجې وې، په هر صورت ملګرى بې خپل ځاى ته ورسيد او هلته په يوه مقر کې دمه شو، ابوطلحه خپله کيسه داسې کوي چه زه دلته يواځې پاتې شوم او ډير پريشانه وم چه ملګرى هم لاړ او استشهادي هم وځنډيد، په هر صورت د پنجشنبې ورځ تيره شوه او د جمعې په ورځ د فلوجې په يو طرف کې معرکه روانه شوه، ابو طلحه بې هم دغه معرکې ته د جمعې په نيمايي کې راوست او هلته د استشهادي لپاره انتظار کاږي، ابوطلحه ته ملګرو وويل چه دلته بل خراسانى هم شته او معرکې ته ورغلى چه استشهادي وکړي، ابو طلحه په دې خبره ډير خوشحاله شو چه ملګرى خو بې دلته راوستلى دى، نو پدې فکر کې دى چه دلته به دورځې په جريان کې استشهادي کوي، ملګري ته بې هم پته ولږيده چه ابوطلحه بې راوستى دى، ورونو په ډير جرأت سره انغماسي وکړله دښمن بې په شا وتمباوه، او د استشهاديانو ضرورت کم شو، نو هماغه وه چه د ابوطلحه ملګرى بې بيرته مقر ته راوړ چيرته چې ابوطلحه هم وجود لري، دواړو سره وليدل او دخوشحالۍ نه بې يو بل ته غيږې ورکړې او داسې حالت پرې راغى لکه د يو کال

نه وروسته چه یوځای شوي وي، په هر صورت لړ وروسته يې بيا په ملګري ورته غږ وکړ چه د استشهادي عمل لپاره به ځو، ملګري يې يوځل بيا د ابوطلحه نه اجازه واخيسته او روان شو، د لږ ځنډ نه وروسته ملګری يې ورته بيرته راوست چه د يو تن ضرورت دی چه هغه له دوي نه مخکې ډير انتظار ويستلی وه (ابوهارون ترکي)، ابوطلحه بيرته د ملګري په ليدلو خوشحاله شولو، بالاخره د غه ملګری يې يوځل بيا د لږ ځنډ نه وروسته روانيږي او ابوطلحه ورته غيږه ورکړي او دا ګمان کيږي چه داځل به د استشهادي عمل کوي، ملګر يې ....وروسته بيرته راځي او ابو طلحه ته وايي چه د استشهادي عمل به وروسته کړو، د قتال نه به خوند واخلو او بيا به د الله په توفيق سره استشهادي وکړو، ددوي زړونه الله عزوجل د استشهادي نه بيرته راګرزوي او څنګه چه الله عزوجل اراده کړې وي هغسې به کيږي، هماغه وه چه الله عزوجل ابوطلحه په خپل دين کې ډير استعمال کړ (ان شاءالله).

دوي دواړه بيرته یوځای کيږي او خپل مقر ته راځي چه د هغه ځای نه د ولايت عسکري امير په خوښه د فلوجې ښار ته انتقالوي، هلته

بیرته د ابو نور په مقر کې پاتې کیږي چیرته چه دوي د اول ځل لپاره تم شوي وول. دوي استخاره کوي او هغه پخواني ملګري چه ددغې ډلې نه مخکې راغلې ول ټول د شام (الرقه) په ښار کې دي او دوي ته په زاریو، زاریو دغه خبره رالیږي چه تاسو دلته خامخا راشئ او هر عمل مو چه غوښته بیا یې ترسره کړئ، په هرصورت دوي تصمیم نیسي چه شام ته به بیرته ځي او د خپل ټولو ملګرو سره به یوځای کیږي. امیر ورته ورقه ورکوي او دواړه بیرته موصل ښار ته راځي. هلته د یوې شپې وقفې نه وروسته په صبا باندې شام ته روانیږي، په لاره کې د شدادیه په ښار کې دمه کوي او هلته د معسکر یو ملګرى چه د الجزایر وه هغه سره ملاقات کوي، هغه ابو طلحه او ملګري ته د خراسانیو ورونو ټول حالت داسې بیانوي، چه دوي د هماغه معسکر نه (چه ابوطلحه او ملګرى یې د استشهادي لپاره ترینه تللي ول) فارغ شول او بیا یې ډیر ژر بیجي ښار ته د معرکې لپاره بوتلل او هلته ابو دجانه، ابوسعد، او ابومصعب شهیدان شول او ابوعلي د استشهادي لپاره انتظار کوي، دغه ملګري داسې خبر مونږ ته واوروه چه زمونږ په تصور کې هم نه راته، مونږ فکر کاوه چه هغوي به ټول په معسکر

او یا د موصل په ښار کې به وي، په هرصورت ابوطلحه په چیغو چیغو د ملګرو په داسې فراق وژړل او ډیر پریشانه شول، حتی چه د ماشپښین لمونځ یې ټول په ژړا اداء کړ، دغه معلومات ټول صحیح نه وه خو دغه ورور مونږ ته همداسې معلومات ترلاسه شوی وه، په هر صورت دغه سفر خلاص شو او ابوطلحه دوي یې د رقې ښار ته راوستل او په یوه مضافه کې یې پریښودل، چیرته چې نوي مهاجرین راتلل، دوي چه نوي مهاجرین ولیدل نو ډیر زیات خوشحاله شول، او غوښتل یې چه انټرنټ استعمال کړي ترڅو د رقې ورونو سره په تماس کې شي او هغوي ته خبر ورکړي، لیکن دغې مضافې نه هیچاته اجازه نه وه چه نټ ته لاړشي، په هر صورت دوه شپې وروسته ددوي موضوع خلاصه شوه او د رقې ولایت ته یې تسلیم کړل، چه هغو ي دوي یو نوي مقر ته بوتلل چه هلته هر ډول ازادي موجوده وه، دوي ډیر پریشانه هم ول، او خوشحاله هم چه د خپلو پخوانیو ملګرو سره یوځای کیږي، نو پدغه مقر کې د لږ دمې نه وروسته انټرنټ ته ځي او د ابوطلحه ملګری د رقې ملګري (ابوعمر الخراساني) سره آنلاین کیږي، د ښو طالعو نه چه ابوعمر د ښځګ نیټ کیفې کې

ناست دی او دوي سره خبرې کوي چه سمدستي ورته رارسيږي، دا هم د خوشحالۍ نه هيريدونکې لحظه ده، چه د عراق نه شام ته بغير د کوم مشکل نه راځي او خپلو هغو ملګرو سره يوځای کيږي چا سره چه دوي د شهادت مخه ښه په کابل کې کړ ې وه، الله عزوجل عظيم ذات خپل بنده لپاره د هغه د توقع خلاف سفرونه او کړنې ورته ليکلي دي، په هرصورت ابوعمر دوي دواړه خپل مقر ته بوتلل چيرته چه ابو عمار خراساني (د ابوطلحه د ملګري ډير نږدې ملګری) او ابو سعد خراساني (دويم ابو سعد چه ابو طلحه دوي نه پيژانده) پدې مقر کې موجود ول، ډير د خوشحالۍ نه زړونه په ژړا شول، او د ورونو غم او پريشاني په خوشحالۍ بدله شوه، دې سره په څنګ کې ابوالمثنی الخراساني هم راغی او ډير زيات خوشحاله شو چه ورک ورونه يې وليدل، دغه ورونه هم د ابوطلحه د تقوا نه متاثره شول او ابوطلحه سره ټولو محبت درلود او اوس هم د ټولو په زړونو کې ناست دی، دغو ملګرو ابوطلحه دوي ته ډير ناز او ميلمستيا ګانې ورکړې د رقې په ښار کې يې وګرزول، شيخ ابو المثنی به ابوطلحه ته

جمیل ویل او پدغه نوم یې مشهور کړی وه، د ابوطلحه د سیرت او جمال له امله.

د وخت په تیریدو سره ابوطلحه ته ورونو مشوره ورکړه چه طب پوهنتون ته لاړ شي (په رقه کې اسلامي خلافت درې کلن طب پوهنتون جوړ کړی چه د لوړو نمرو شاګردان به یې منل) دطب نوی سمستر دوه میاشتې وروسته شروع کیده، ابوطلحه خپل نوم هم راجستر کړ لیکن دغه دوې میاشتې ورته ډیرې ښکاریدلې او زړه یې قتال او د جنګ میدان ته کیده، پدغه وخت کې د ابوطلحه ملګري خوب ولید چه ددوي د عراق ملګرو نه ابو سعد او ابودجانه شهیدان شوي او ابومصعب او ابوعلي ژوندي دي، ددغه خوب ربنتینی وه او الله عزوجل لږ وخت وروسته ابومصعب او ابوعلي په زړونو کې دا واچوله چه رقې ته لاړ شي او خپل ملګري ولټوي، څو ورځې وروسته ابو مصعب رحمه الله او ابوعلي تقبله الله د رقې ښار ته راځي او په یو مسجد کې پاتې کیږي چه بالاخره ابوعمر خراساني (چه د انټرنیټ سره ډیره مینه لري او په ملګرو کې پدې نیټ ډیر مشهور هم ی) د انټرنیټ په طریقه پیداکوي او ابوطلحه ته وایې چه

راشه داسې يو څوک درباندې وګورم چه ډېر تعجب به وکړې، هماغه وه چه ابوطلحه او ملګری يې چه دواړه سره همیشه یوځای ګرځې مقر ته ځي او ګوري چه ابومصعب او ابوعلي دواړه ناست دي، الله اکبر دا څومره د خوښۍ حالت دی، ټول يوبل سره په غيږ کې نيسي او حيرانيږي چه اوبومصعبه ستا خو د شهادت خبر راغلی وه، سبحان الله ته خو مونږ سره يې، په هر صورت ډېر زيات خوشحاله شي او يو بل نه د تيرو لحظو (تقريبا ۴۰-۵۰ ورځو)، معرکو او شهيدانو پوښتنه کوي، ابومصعب ورته د دواړو ورونو (ابوسعد او ابو دجانه) د شهادت تصديق کوي چه د ابوطلحه په مخ يوځل بيا د غم څپې راشي، په هر صورت ډېره خوشحالي هم ده او د شهيدانو ورونو يادونه هم دي، تقريبا ۷-۸ خراساني ورونه د ډېر سختۍ او جداوالي نه وروسته سره يوځای کيږي، الحمدلله رب العالمين.

د لږو ورځو تيريدو نه وروسته ورونو ته خبر راځي چه ابوانس خراساني په حمص ولايت کې زخمي شوی او اوس د طبقې ښار(طبقه يو جدا وړوکي ښايسته ښار دی چه د رقې ولايت مربوط او تقريبا د رقې مرکز نه په ۵۰ کيلو متره فاصله کې پروت دی) په روغتون کې

پروت دی، ابوعمار ورور چه په یو دفتر کې کار کوي د هغه ځای نه موټر را اخلي او ټول ملګري (ابوطلحه او ملګری یې، ابومصعب، ابوعلی، ابوعمر او ابوعمار) طبقې ته د ابوانس د لیدلو لپاره ورځي، په لاره کې ابوعمر د ملګرو نه ویډیو جوړوي او ابو طلحه په کې داسې خوندورې خبرې کوي چه د خبرو اخري موضوع یې داوي: چه دغه د امن او ښکلا سفر چه مونږ کوو دا دورونو د وینو نتیجه ده او مونږ او تاسو هم باید په دغه ایت باندې وفا وکړو: قَالَ تَعَـالَىٰ: أَعُوذُ بِٱللَّهِ مِنَ ٱلشَّيْطَٰنِ ٱلرَّجِيمِ ﴿مِّنَ ٱلْمُؤْمِنِينَ رِجَالٌ صَدَقُوا۟ مَا عَٰهَدُوا۟ ٱللَّهَ عَلَيْهِ ۖ فَمِنْهُم مَّن قَضَىٰ نَحْبَهُۥ وَمِنْهُم مَّن يَنتَظِرُ ۖ وَمَا بَدَّلُوا۟ تَبْدِيلًا ﴿٢٣﴾﴾ الأحزاب: ٢٣

ترجمه: په مومنانو کې داسې سړي شته دي چه رښتیني یې کړه هغه څه چه الله عزوجل سره یې وعده کړې وه، بعضې هغه څوک دي چه پوره یې کړ خپل حاجت لره (نظر لره- یعني په خپل ځان یې لازمه کړې وه چه د الله په لیاره کې به ځان وژني- شهید کیږي به)، او بعضې هغه دي چه انتظار کوي (چه خپل نظر یې پوره شي یعنې د شهادت په انتظار کې)، او نه یې ده بدله کړې وعده خپله په بدلولو (یعني په حق کلک ولاړ دي).

دا ايت به هميشه د ابوطلحه د خولې نه قرائت کيده او بيا به پريشاه شو چه ياالله مونږ دغو منتظرينو کې حساب او قبول مو کړه، والله ډيرې د ويرې خبرې به يې کولې هميشه به يې ټول ورونه د نيکۍ خواته کش کول په امربالمعروف او نهی عن المنکر کې دومره تيز وه چه ورونه به کله کله ترې خفه شول، ليکن حق په ابوطلحه کې وه، او اوس يې ټول د هغه کړنې يادوي او افسوس ورپسې کوي، او ابوانس خراساني رباط ته روان وه او د خولې نه مې ترې واورېدل چه ويل يې ياالله ابوطلحه سره مو يوځای کړې، د ورونو ټولو دومره کلک يقين دی چه ابوطلحه به ان شاءالله په جنت الفردوس کې وي.

په هر صورت ملګري د طبقې روغتون ته ورسيدل او ابوانس ورور يې پداسې حالت کې وموند چه د زخميانو په کټ کې پروت دی او ښې پښه يې د زنګون نه پورته په منځ کې ماته شوې چه هيڅ حرکت نشي کولی، روغتون کې يې ورته عمليات کړی، ابو انس د ټولو ورونو په ليدلو سره ډيره زيات خوشحاله شو او نيم درد ترې ختم شو، ټول ورونه ترې چاپيره کښيناستل او د لاباس طهور دعا يې ورته وکړه، د

موحدینو ژوند دی په هر عمل کې د الله څخه راضي او مسنونه دعاګانې وايي، الحمدلله.

ابوانس یو دهغو ملګرو څخه دی چه د هجرت نه وروسته په تل ابیض کې د ابوطلحه دوي نه جداکیږي او د ابواحمد سره یوځای قوت خاصې ته ځي، چه دهغه نه وروسته بیا حمص ته ځي او هلته د معسکرنه وروسته د صخنې په معرکه کې برخه اخلي دی زخمي کیږي او الله عزوجل د تدمر په نوم اسلامي دولت ته غتېه فتحه ورکوي.

د لږځنډ وروسته ورونه ابوانس را اخلي او د دولت په امبولانس کې یې رقې ښار خپل مقر(کور) ته بیايي، د څو ورځو نه وروسته ابو مصعب او ابوعلي عراق ته روانیږي او ابوطلحه دوي په رقه کې پاتې کیږي، ابو طلحه او ابوعمار ډیر په اخلاص سره د ابوانس ورور خدمت کوي او همیشه ورسره مجلسونه کوي ترڅو دده دخوشحالی باعث وګرځي، الله عزوجل دې د ابوطلحه دغه خدمتونه خالص د خپل مخ لپاره وګرزوي امین، د یو څو ورځو تیریدو نه وروسته دغه کور ته ناڅاپه ابواحمد خراساني راننوځي، ډیر د حیرانتیا خبره ده چه

الله عزوجل وروڼه يو بل پسې راپيداکوي، او ابوطلحه حيرانيږي او د خوشحالۍ نه يې په غيږ کې نيسي چه ته له کومه ځايه راغلې، ابو احمد د ابوطلحه د کابل د پخوانيو خوږو ملګرو څخه دی چه په تل أبيض کې ترينه جداشوی وه او قوت خاصې ته تللی وه چه دوي دواړه (ابوانس او ابواحمد) بيا په حمص کې معسکر کوي او رباط او قتال ته ځي، ابو احمد ډير خوشحاله شو چه د ډير وخت نه وروسته دمهاجرت او مسافرت په ديار کې خپلو ورک کړو خوږو وروڼو سره يوځای کيږي، چه وروسته د بيا د خپل خوږ ملګري ابودجانه د شهادت نه خبريږي او ډير زيات غم يې په زړه کې ځای نيسي.

په هرصورت ابوطلحه اوس خپله ادې پيدا کړه، د ابو احمد سره يې داسې محبت کاوه لکه خپله مور، دواړه سره ډير خواږه وول، هميشه به سره يوځای ګرځيدل، خبرې خوراک او انټرنيټ به يې يوځای وه، بالاخره د روژې مياشت راځي، ابو ا احمد ځان د حمص نه رقې ته تبديلوي او ابو طلحه يوځل بيا عسکري معسکر ته ځي دا ځکه چه ابوطلحه او ملګری يې دواړو معسکر په پيل کې پريښی وه، نو ابوطلحه غوښتل چه د روژې مياشت ټوله د الله عزوجل سره په

معسکر کې (چه دښار نه لیرې به کیده) تیره کړي، هماغه وه چه معسکر ته ولاړ او ټوله روژه یې په معسکر کې تیره کړله، پدې دوره کې ابوعلي په عراق کې شهید کیږي ان شاءالله، او ابو مصعب د استشهادي لپاره پدې اراده انتظار کوي چه که په روژه کې نوبت راغی نو د استشهادي عمل به د الله عزوجل په توفیق سره سرته رسوي، لیکن په روژه کې نوبت نه ورځي او اختر کې بیرته راګرځي، او د رقې ښار ته د خپلو ملګرو خواته راځي، د روژې نه دوه ورځې مخکې د ابوطلحه د استشهادي د سفر ملګری واده کوي او دولت ورته کور ورکوي او دی خپله په یوه اداره کې کار پیل کوي، د اختر نه وروسته ابوطلحه چه معسکر یې هم په خوند سره خلاص کړی، یوې کتیبې سره یوځای کیږي هلته نور خراساني وروڼه هم شتون لري چه پدغه کتیبه کې بعضې وروڼه چه دوي یې پیژني وار په وار شهیدان کیږي ان شاءالله، ابوالفداء افغاني د لندن نه راغلی وی استشهادی کوی، ابو تراب خراساني او ورور یې د استرالیا نه راغلي وول دواړه شهیدان کیږي، ابو عبدالله افغاني د جرمني نه راغلی وي او شهید کیږي او ابو هاجر د کابل نه خپل فامیل سره (ښځه او څلور

زامن) راغلی وی او دلته شهید کیږي، دا ټول ورونه د ابوطلحه په کتیبه کې ول، ابو طلحه چه زمونږ په وړاندې په اسد (زمري) باندې مشهور دی ډیرو معرکو او رباط ته دغې کتیبې سره ولاړ چه دهغو جملو څخه د ولایت الخیر او حلب ولایتونه وول، ابو احمد به همیشه د ابوطلحه لاره څارله چه دی به د معرکې نه وروسته بیرته ژوندی راشي او کنه، هرځل به چه ابوطلحه دمعرکې نه راته نو په ایمان کې به یې زیاتوالی راغلی وه، ځکه چه په جهادونو، قیام اللیل، استغفار، ایماني مجلسونه او صدقو سره د مومن په ایمان کې زیاتوالی راځي، الله عزوجل د ابوطلحه لپاره خپل وخت ټاکلی وه نو پدغو ټولو معرکو کې به روغ رمټ راته، د وخت په تیریدو سره ابو احمد او د ابوطلحه ملګري دواړه یوځای په یو دفتر کې جهادي کارونه پرمخ وړل او ابوطلحه یې دې ته وهڅاوه چه دوي سره یوځای په رقه کې پاتې شي نو هماغه وه چه ابوطلحه ځان د طب پوهنځی ته رانقل کړ، او د ابواحمد او خپل ځواني ملګري سره به کښیناسته او مجلسونه به یې کول، یو څو ورځې چه طب پوهنتون ته لاړ نو ځان ورته ښه ښکاره نه شو او داسې فکر یې کاوه چه زه ولې د قتال نه وروسته شم او صبر

وکړم چه درې کاله بعد به زه ډاکټر کیږم او بیا به د مجاهدینو خدمت کوم، نو د طب پوهنتون یې پرېښود او د ملګري او ابو احمد په خوښه راغی او د قناص په سریه کې داخل شو، چه هلته یې څو ورځې انتظار وکړ ترڅو د قناص تدریب (ټریننګ) شروع شي چه په دغه وخت کې مریض شو او اپنډیسک ورته ولړید چه بیا یې عملیات وشو او څو ورځې یې د ابواحمد او بل ملګري سره یوځای تیرې کړې چه په لاره به لږشانتې کوږ روان وو او دوي به ورسره ټوکه کوله چه د ښځې نه پاتې شولې دا ځکه چه ابوطلحه څو ورځې مخکې اراده کړې وه چه د یوې ترکۍ مجاهدې سره نکاح وکړي، لیکن هغه کار وځنډید، هماغه وه چه ابوالمثنی ورور ورته یوه پیغله انصارۍ پیده کړه، ابو طلحه پداسې حال کې ورغی چه په لاره به لږ کوږ کوږ ګرځیده، هغې سره یې نظر شرعي وکړه، او د استخاري لمونځ د اداء کولو نه وروسته یې خوښه رانغله، ددې باوجود چه دغه خور ۱٦ کلنه حسینه پیغله وه، خو د ابوطلحه ډیر رغبت د مهاجرې او دیندارې خواته وه، هماغه وه چه زمونږ جمیل د قناص دورې لپاره ولاړ او د ټریننګ په دوران کې به یې څه ترسره کړ یوي خو ټول ورونه دده د

اخلاقو او استعداد څخه متأثره شوي ول، امیر او اداري ملګرو به دده یادونه کوله، امیر به ویل چه ابوطلحه به زما نائب او مدرب جوړیږي، د قناص د سربې امیر یعقوب ترکی چه ډیر پخوانی او دینداره مجاهد وه د ابوطلحه سره یو خاص محبت پیداشو او ابوطلحه به ورسره په ترکي ژبه غږیده، د لږ وخت د تیریدو څخه وروسته ابوطلحه یوې معرکې ته ولاړ چه د پلیتو کافرو کردانو باندې عملیات وه، په هغه کې یې په مرګ باندې بیعت کړی وه، او دا بیعت ابوطلحه د الله عزوجل سره د خپل ځان د بیعې لپاره کړی وه. ددې معرکې د راتګ نه وروسته امیر یې د ابوطلحه ملګري ته کیسه کړې وه، یعقوب ترکی د ابوطلحه ددې ایثار او زړورتیا نه ډیر متأثره شوی وه، ابو طلحه په دې جریان کې ځوځلې معرکې او رباط ته ولاړ چه پدغه جریان کې د یعقوب ترکي په کور کې یوه خور اوسیده، دغه خور د هالنډ اروپایې هیواد څخه هجرت کړی، پلار یې د افغانستان او مور یې د هالنډ وه، خو دغه خور په هالنډ کې پیداشوې وه، لومړی خاوند یې ترکی مجاهد وه چه په عین الاسلام کې شهید شوی وه، دهغه څخه یې یوځوی لري چه عبدالرحمان نومیږي، عبدالرحمان هم دابوطلحه غوندې یو خوږ

ماشوم دی، په هر صورت دغه خور چه الله عزوجل پکې د ایمان او تقوی خاص صفات ځای پرځای کړي د دویم واده شرط یې داوه چه مجاهد باید اداري نه وي او یواځې انغماسي چه په مرګ یې بیعت کړی وي هغه سره واده کوم، هماغه وه چه ابوطلحه کې الله عزوجل دغه ټول صفات ایښي ول، او په ډیر لږ وخت کې دواړو سره واده وکړ، دده ځای واده د شریعت مطابق په دوه ورځو کې ترسره کیږي، د انجلۍ مهر د الله عزوجل کتاب قرانکریم وه (مصحف)، د واده نه وروسته ابوطلحه هغه کور ته ولاړ چه د خراسانیانو مشهور بیټک وه، او هلته یې شپې ورځې تیرولې، په اسلامي دولت چه کوم مجاهد د شهید کونډې سره واده وکړي نو هغه ته ۱۳۰۰ ډالر ورکول کیږي دا هغه د اعزاز ژوند دی چه الله عزوجل یو ځل بیا خپلو انتخاب کړو مومنانو ته ورنصیب کړ، الحمدلله.

د ابوطلحه د واده شپې ورځې وې چه امیر پرې د معرکې لپاره غږ وکړ او بغیر د کوم دلیل او په کور کې د پاتې کیدو د غوښتنې څخه د امیر امر ته یې لبیک وکړ او د واده په دریمه ورځ سنګر (معرکې) ته ولاړ، د ابوطلحه لپاره د ټولو نه مهم هدف جهاد او قتال وه، دا هغه

ابوطلحه وه چه د حنظله رضی الله عنه په شان قربانۍ ته هم تیار وه، والله العظیم کله چه یې واده وکړ نو خپل ملګري ته به یې وویل چه رازه اوس لاړ شو او استشهادي وکړو، خپل ځان یې دې ته تیار کړی وه چه باید د استهشادي عمل ترسره کړي ترڅو الله عزوجل سره او خپلو ملګرو ته په لوړو درجو جنت الفردوس ته ولاړ شی ان شاءالله.

ابوحمزه خراساني چه په اخرو کې په سدالفاروق نومې منطقه کې د ماین خښولو مسؤولیت په غاړه درلود، د ابوطلحه کیسه داسې بیانوي چه ابوطلحه د قناصینو ملګرو سره د هغوي خواته ورځي او پدغه عملیاتو کې هغوي (ابو طلحه او قناص ورونه) په لومړي خط کې د دښمن څارنه کوي ترڅو ماین خښوونکي ورونه وکولی شي د دوي نه وروسته ماینونه خښ کړي او دوي یې د دښمن د یرغل څخه دفاع وکړي، دا ځکه چه ابوطلحه دوي په ټولو وسایلو سنبال ول، (لکله: د قناص اسلحه، دوربین، برچه، تفنګچه، چانټه، استشهادي واسکټ وغیره)، نو پدغه ورځ ابو حمزه وایي چه ماینونه ډیر ول او باید مونږ سره چا مرسته کړې وه، نو ابوطلحه خو ددوي د پیژندلو ملګرو څخه وه نو په ابوطلحه یې غږ وکړ چه دغه ماینونه له ماسره ویسي، ددې

باوجود چه ابوطلحه ستړی وه او خپل وسایل یې هم ډیر ول خو د
ابوحمزه نه یې دواړه درانه ماینونه واخیستل او ډیره لاره چه ښکته او
پورته یې درلودله ورسره انتقال کړل، چه کله موټر ته ورسیدل نو
ابوطلحه نه غوښتل چه دننه په سیټ کې کیني ځکه چه نورو ورونو
ته یې پرځان باندې غوره والی ورکاوه، او خپله شاته په باډۍ کې
کښیناسته چه ښه یخني هم وه، دا یو د ابوطلحه د جهاد او سفر د
کیسو نه یوه کیسه وه، الله عزوجل په خراسانیانو او ډیرو مجاهدینو
کې ابوطلحه د قربانۍ او ایثار یوه نمونه ګرځولی وه، د بهادرۍ او
شجاعت ډیرې کیسې هغه د ځان سره ویوړلې او نه یې غوښتل چه
د معرکو کیسې مونږ ته بیان کړي، هماغه وه چه د واده یې تقریبا یوه
میاشت پوره شوه چه ابوطلحه به ټولې لس ورځې په کور کې پاتې
شوی وي، باقي ټولې ورځې یې په سنګر کې تیرولې، والله العظیم چه
ملګري یې ډیر کرتې ابوطلحه لیده چه د الله د ویرې نه به یې ژړل
او اوښکې به یې دده په حسین مخ باندې رواني وې، د قران کریم
تلاوت، اذکار او قیام اللیل به یې ډیر زیات کاوه، یوه ورځ ملګري یې
په خوب کې ولید چه ابوطلحه په یوه لوړه دروازه کې ولاړ وي او

پوښتنه کوي چه دا څه شی دی، په خوٰاب کې ورته وايي چه دا دجنت دروازه ده او دا خو صرف د اذکارو له امله ورته ورکړی شوی دی، سبحان الله دغه خوب يې ملګري هغه وخت کتلی وه چه ابوطلحه ژوندی وه.

ابو طلحه الخراساني شهيد کيږي او کيسه يې داسې ده چه غټ عسکري اميران فيصله کوي چه په تل أبيض به پراخه بريد کوي کوم چه د ترکيې او رقې ترمنځ سرحد دی او خبيث کردان په کې پراته دي، چه پدغه معرکه کې يوځل بيا ابوطلحه الله عزوجل سره په مرګ بيعت کوي او له مونږ ټولو خراسانيانو څخه مخه ښه کوي، ښښنه غواړي او پدې شپه لنډ غوندې نصيحت هم کوي او بيا ابو احمد سره بيرون په دهليز کې ودريد او هغه ته يې ددې دنيا د فانيوالي او د اخرت لپاره د ترغيب خبرې وکړې، ما يې په مخ کې عجيب حالت وليد، چه کله مې داسې حالت نه وه ليدلی، پر مخ يې نور ښکاريده، عجيب تغير په کې راغلی وه او ماته يې وکتل مسکی شو او بيا يې ابو احمد سره خپلو خبرو ته دوام ورکړ زه ترې لاړم او د لږ څنډ نه وروسته ابوطلحه الخراساني هم بهر شو او په همدغه شپه کې يې

ځان د معرکې د تیاري ځای ته رسولی وه، او دا زما او د ابوطلحه ترمنځ په دنیا کې اخري لیدل وه چه بیا مې دهغه خوږ مخ او ښکلې مسکا ونه لیده او په دویمه ورځ خبر شوم چه معرکه شروع شوې او ابوطلحه خو به خامخا پدغه معرکه کې وي، د خراسانیانو په زړونو کې ویره وه چه معرکه ډیره خطرناکه وه وروڼو په مرګ بیعت کړی وه لکه څنګه چه په صلحه حدیبیه کې ۱۴۰۰ صحابه ؤ د رسول الله صلی الله علیه وسلم سره په مرګ بیعت کړی وه او الله عزوجل ددوي په هکله دغه ایت نازل کړ:

قَالَ تَعَالَىٰ: أَعُوذُ بِٱللَّهِ مِنَ ٱلشَّيْطَٰنِ ٱلرَّجِيمِ ﴿لَّقَدْ رَضِىَ ٱللَّهُ عَنِ ٱلْمُؤْمِنِينَ إِذْ يُبَايِعُونَكَ تَحْتَ ٱلشَّجَرَةِ فَعَلِمَ مَا فِى قُلُوبِهِمْ فَأَنزَلَ ٱلسَّكِينَةَ عَلَيْهِمْ وَأَثَٰبَهُمْ فَتْحًا قَرِيبًا ﴿١٨﴾﴾ الفتح: ١٨

ترجمه: یقینا الله تعالی راضي شو د مومنانو څخه چه تاسره یې بیعت کاوه د ونې لاندې، پس الله تعالی ته معلومه وه هغه (خیر او پریشاني) چه ددوي په زړونو کې وه، نو سکون یې راولیږه ددوي په زړونو باندې او وربې کړه دوي ته فتحه نږدې.

اورسول الله صلی الله علیه وسلم فرمایلي چه دا ټول جنتیان دي(الله اکبر) چا چه ده سره ددغه ونې لاندې په قتال او مرګ باندې بیعت کړی وه بغیر د یو منافق نه چه د بیعت په وخت کې په خپل اوښ پسې ګرځیده.

ابوطلحه پدغه ورځ قتال ته روانیږي او ورونه ټول د جبل الخلافې په لار سلوک منطقې ته داخلیږي هلته د کفارو وژنه کوي، او ورسته بیا ترکمان منطقې ته داخلیږ ي هلته دکفارو وژنه کوی او بیا تل أبیض ته داخلیږي دلته ډیره سخته معرکه روانه وي د الله عزوجل دوستانو سره یواځې ځمکنۍ اسلحه او جندالله او کفارو د نړۍ د ٦٥ هیوادونو د اسلحو سره سنبال او په هوا کې تقریبا ١٤-١٥ جنګې الوتکې ګرځي او سخته بمباري کوي خو الله عزوجل ددوي په زړونو کې سخته ویره ورغورزولې او په همدې حالت کې هم دښمن تیښته کوله، چه د جنګ په سختو لحظو کې د صلیبیانو د طیارو لخوا نه د یکشنبي یا دوشنبې په ورځ د جمادي الاول په ١٨-١٩ (فبروري ٢٦-٢٧) ابوطلحه الخراساني په شهادت رسیږي...

إِنَّا لِلَّهِ وَإِنَّآ إِلَيۡهِ رَٰجِعُونَ

﴿ وَلَا تَقُولُواْ لِمَن يُقۡتَلُ فِي سَبِيلِ ٱللَّهِ أَمۡوَٰتُۢۚ بَلۡ أَحۡيَآءٞ وَلَٰكِن لَّا تَشۡعُرُونَ ١٥٤ ﴾ البقرة: ١٥٤

يا الله يا ارحم الراحمين يا حي يا قيوم ته! د ابوطلحه الخراساني، ابوسعد الخراساني، ابو دجانه الخراساني، ابوعلي الخراساني، ابو ذر الخراساني، ابوهاجر الافغاني، او نورو ټولو شهيدانو هجرت، جهاد او شهادتونه قبول کړې او څمونږ د پاتو ټولو هجرتونه، او دغه نيمګړي جهادونه قبول کړې. امين يا رب العالمين.

وصلى الله تعالى على خيرخلقه محمد صلى الله عليه وسلم و اله وصحبه اجمعين

يادونه: دغه ليکنه يوه رښتيني کيسه ده، هيڅ ډول ليکوالي دروغ او متن جوړښت په کې نشته دي، ان شاءالله.